

מסורת הש"ס

(א) יצמות דר לט, (ב) לעיל
(ג) (לעיל לה: [ד) פירות
דרך ארובה כל"ה (ה) שבת
קז: קד. [מוספתא פ"ג,
(ו) (לעיל כו: [ז) [שבת קד.
ע"פ, (ח) שם קד: לעיל יב,
(ט) עירובין לו: (י) שם,
(כ) יצמות סב: [ל) [לקמן
לנו, (מ) [שם, (נ) [עין
מוספות ב"ב ד"ה אטו],

גליון הש"ס

רש"י ד"ה משום מקח
וממכר וכו' אסור מן
המקרא. עיין רש"י לעיל
דף כז ע"ב ד"ה אין
פוסקין:

מוסף רע"י

הא ר' יהושע. ^(א) הא דלמן
שמילן דש"י טירחא צי"ט
בזמן צלוב ממון ר'
יישעס ה"א שחזר להעלות
בזמן בטרימון מן הצור
(סבא. עקד.) אותו ארז
בנו שפול לבור. צי"ט
ואין עיניס ^(א) רכאוס
למחיה ש"א חלד
(א) ואינו שוהט.
שפול לו עלילה שחזר
שמן ממנו ^(א) ע"א
לא קאמר ר"א ה"א
לדן מעריצין ^(א)
לארעמר
דמיוחין מאן דעביד לניק
אין. אלא נין ^(א)
לדלכא הערמה לדנוי
למחילא ^(א) ב"ש
אומרים אין מוציאין
היכלה שלג לניק, דלא
שחמרי למחיה ^(א)
ש"א שפנמל א"א חולב נפס
(סבא. עקד.) לא א"א
הקטן גור. כל מילי לא
חשקין ^(א) (לעיל ע"ב.)
בהבחה וברבליס ברבלי
הברבליס. שפול א'
לוקח דנחלה לו כלס
למחיה ציוס ט"ז, א"ט ויול
למחיה אלא למקוס
שפנעלס
מוציאין ש"א ש' וס'
א"א לנפול א' ייטמו
לדוס ^(א) (ערובין ע"ד) כס'
א"א א"ט ויול צי"ט
א"א ע' מחוס ש"א
במחוס א"ט ויול ליק'
למחוס. וכלי נמי א"א
ל' רשע לנחמס א"א למחוס
(א) (א"ה א"ט ע"י) הרי
אלול ברבלי שחדין.
גיפסא וכלכא א"א למקוס
שחמין מוחות ליק' ש'
וס' עיירב ו' לנפול ו'
לדוס א"א עי"ס וז'
מוקחתינ לפי ש"א לו
לנפול אפילו א"ה א"ה
דדוס ור"מ ש' שממו
עיירבין לקוס א"פס'
(א) (ערובין ע"ד) ר' יהודה
פוטר במים. ש"א נעלה
הי"ס אחרת כל נעלה
המחא כלס

מוסף תוספות

א. ורנ"ר כמב. דלאו
דוקא גזירה דהא מו"מ
גופי' דרבנן הוא, אלא
הקדש היינו מו"מ גופייה.

משי"לן פרק חמישי ביצה

רְדִּימָה לִיבָה אִשָּׁה וּבָנִים. שְׁנֵי זָכָרִים לְצִ"שׁ אִם זָכָר וּנְקֵבָה לְצִ"ה וְתָלָל
 כְּדִמְיֻמָּה כֹּהֵל הָאֵל כְּדִמְיֻמָּה בְּיָמֹת (דף טז:) וּמִיָּהּ קָמָה מְנוּחָה יִחְבֵּל
 מִזֶּה (קֶהֱלָה יח): **מִזֶּה**
 הָאִשִּׁים לִצֵּם וּנְשָׁאן לִן מִוִּיָּהּ הַזָּכָר (דברים כה): **שָׂמָ**
וַיִּתְּנָה שָׂמָה לָּהּ לְדִינָה וְשֹׁטֵר אִרְוֹתָהּ

יִכְסוּב. פסק דין לדינין ושטר אירוסין
לנקודשין ושטר חליצה לחולצת וכתובה
ליצמיה: **משום מקה וממכר.** דלמקח
ומומכר דמו שמוציא מרשותו לרשות
הקדש. ומקח וממכר * אסור מן המקרא
דכתיב ממאור חפצן ודבר דבר
שלידי (נח). אז נמי מקח וממכר אמי
לגורא כתיבה שטרי ממירה ו"א"ה הויא
לה גזרה לגזרה כולה חדא גזרה
היא: **תני רב יוסף אפי' ליחנס**
לגנא זו ציוס. דאיכא למימר לאו
מוכחא מתא היא דלתקווי טבא
מכוין דאין ידוע שיהא הוא צריך
לשטריים ורואים שמוצין תרומה לכהן
ומחזי ככולה מלתא משום שמת יו"ט
דכנה שפירא לה האז אפי' אסור:
והני רשות רשות איכא משום שבות:
ליכא. אאמנעיתא קאי דקאמר אלו הן
משום רשות וכי אין בהן משום שבות
והלא אסורא דאמרינן כל שחייצין
עליו אלמא כלהו לאסורא והי בתרא
משום מזה איכא בעשייתו ומשום
שבות ליכא בגזירה בתמיה
והלא אסורא והי כפשיטא תנא
דמתני' דבקמאי דאכר שבות ובאמנעי
ובתרא לא דאכר שבות: **ה"ק לא**
מבעיא נר. כלומר כולם משום שבות
יש בהן והראשונים אסור יש בהן ואין
בהן לחלוט מזה והאמנעיים יש בהן
שבות ואע"פ שיש בהן קצת מזה
והאחרונים מזה גמורה הן ואע"פ
גזרו עליהן שבות ולא זו אף זו קמני
אלא תימא קמאי הלא דאסיק דה"ל
שבות גרידא כלומר שעבר על
השבות דאין עם עבירה זו שמן
מזה אלא אפי' מעי דה"ל שבות
דאיכא רשות קרבות מזה גבה נמי
אסור: **שמינן פירוש נר.** אלמא גזרו
שבות על שבת שלא גזרו ציו"ט: הן
הן **אליעזר.** סיפא דקמני אין בין
שבות דה"ל שבות דגזרו וזל שבת

גורו על יו"ט ואפי' בהפסד ממון ר' יחזקאל אומר הראשון שהעלה כחוש ומחולקין באיסור יו"ט: אין מוציאין את המאמר הוצאה שלא לצורך מותרת מה"שגורו אינו אלא משום הוצאה. והאי דלא הובילם רגנני בעצלים. אין אדם יכול מערב לבפון אם הוא תלך לבפון. ויול לילך מותר להוליד את הכלים. אבל אפסיעה אחת מפני חלקו וכן מעבד שביטחו אלוו בין השמשות דבין השמש לפי שקנה שביטה אלל בעליו: האשה מוליכות אותם אלל במקום ששמהין יחילכות את קדרה ולא ששהיה הלך אגמ"ו במלה אסמורוניה ששהיה אגמ"ו

עד כאן לא קשרי ר' יהושע התם אלא בהעו
דמיתירין ומתני' דהכא בית שמאי היא, דתנן א
בעלמא הוא ונדחה. וכרב פפא ק"ל דהא דק
אכל ביו"ט, כרת בשבת ואין כרת ביו"ט, ות
ה

הוא דמחזי כמעלהו לשוחטו, אבל י
מוציאין לא את הקטן ולא את הק
י אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל
נות ביו"ט ואין מכות בשבת, וא"כ
ני מודים חכמים לר' מאיר בחותמת

(א) אולי צ"ל משום שצות לרבא והני משום מצוה ארבא משום רש

לז.

בה א מיי פ"צ מהל'
 יצום וחליצה הל' ו
 סמג עשין (צב) [נא]
 טוש"ע אה"ע סי' קסא
 סעיף ד :

ב' ג מ"י פ"ג מהלכות
 י"ט הל' ח טוש"ע
 א"ח סי' תקו סעיף ג:
 ב' ג מ"י שס פ"ג הלכה
 ד טוש"ע א"ח סימן
 תל"ח סעיף י:

בַּח ד' מִיִּי פִיָּה מֵהֶלְכוֹ
יִרְטֵה הֶלֶל ט טוֹשֵׁעַ
אִם סִימֵן שֶׁלֹּא סַעִיף ג:
בַּח [ה] מִיִּי שֶׁס הֵלְכָה
יֵא טוֹשֵׁעַ שֶׁס ס"ד:

בבז' ו' טוש"ע שס ס"ח:
 בבז' [ז] מ"י שס הלכה ז'
 טוש"ע שס סעיף יא:
 ל' ח' מ"י שס הלכה כ'
 טוש"ע שס סעיף יב:

רבינו חננאל

[illegible]

הלל מתירים. [מתני']

משום מקח וממכר. פס"י דלמקח וממכר דמו שמואלאן מרשטו
לרשות הקדש ומקח וממכר אסור מן המקרא דכתיב
ממנוא חפץ ודבר דבר אי נמי מקח וממכר אחי ידי כתיבת
שטרי מכירה ואם תאמר הוי גזירה בולה חדא גזירה א:

ורמיהו משמיהו פירות דרר

ארובה וכו'. וממה
 דאמרין במגילה (דף טז:) אין בין יו"ט
 לשבת אלא אוכל נפש בלבד ואמאי
 לא פריך ליה משמילין וכו' וע"כ
 אמאי לא פריך לאלתר מנ"ה דמתירין
 הוואה ציו"ט שלא לזורך ובשבת
 אסור וי"ל דהסע לא פריך ממנ"ה
 משום שהיה ידוע שהיה יכול לדחות
 דהא דקאמר התם אין בין יו"ט לשבת
 כו' ה"מ דברים שהן לאוריייתא אבל
 מילי דרבנן איכא טובא בינייהו והכא
 מיירי בשבות דרבנן ולכן לא מייתי
 מהוואה לאיסורא לאוריייתא ומ"מ
 קאמר שפיר בסמוך הא צ"ש דהכי
 מדמה דכיון דצ"ש מתמירין גבי הוואה
 שלא לזורך כך הם מתמירין גבי
 טלטול דרבנן כדמסק במסקנא
 דטלטול משום הוואה הוא דאסור:
 ושמואל

ל לא בשבת אמר רב יוסף לא קשיא הא ר"א הא ר'
מת בנו שנפלו לבור ר"א אומר מעלה את הראשון על
השני עושה לו פרנסה במקומו כדי שלא ימות ר'
מת הראשון ע"מ לשוחטו ואינו שוחטו וחוזר ומערים
שוחט רצה זה שוחט א"ל אביי ממאי דילמא עד
התם אלא דאפשר בפרנסה אבל הכא דלא אפשר
אין לא קאמר ר' יהושע התם אלא דאפשר לאערומי
לאערומי לא אלא אמר רב פפא לא קשיא הא
לל דתנן ב"ש אומרים אין מוציאין לא את הקטן
ת ספר תורה לרה"ר וב"ה מתירין דלמא לא היא עד
שמאי התם אלא אהוצאה אבל אטלטול לא אטו
זה הוא: **מתני'** ^טהבהמה והכלים כרגלי הבעלים
ו או לרועה הרי אלו כרגלי הבעלים וכלים
חין שבבית הרי אלו כרגלי ושאין מיוחדין הרי אלו
גל כלי מחבירו מעיו"ט כרגלי השואל ביו"ט כרגלי
שאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעיסתה הרי אלו
ה פוסר במים מפני שאין בהן ממש: **גמ'** מתניתין
דלא

אח צנו מפי הפסד ממון. ורישא דקתי משילין ציו"ט מפי הפסד
ציוס: דאפשר לאערומי. דלא מוכחא מילתא להצלה ממון מברין
לא אפשר לאערומי. דהכל יודעין שלא ייחס ואינו עושה אלא להציל
לצורך וגבי טלטול שלא לצורך נמי גוררין ואפי' גבי הפסד ממון. ולצ"ה
טלטול לאו צורך הוואה הוא. תחילת הוואה ע"י טלטול היא וכל מה
י שלא יוכלו לעמוד בהן לבטל עונג שבת ושמחת ציו"ט: ברתנ' בהמה
עליה יוכלין לילך ואם לאו ערבי יל לא אלפים לכל רוח העיר וכן
מהן אלא לבולן: ואם אלו נקמסו שהולין. למקום שדרין ואלים
לצפון והשאר לא ערבו הוא מעבד על ידם מלהולירם לצדון אפי'
אלפים שהן מותרין בהן: הרי הוא דרגלי השואל. שהרי קנה
ציו"ט. ואם שאלו ציו"ט משחשכה: הרי הוא דרגלי המשאיל.
ומים ומלה לעיסה הרי אלו. הקדשה והעיסה: דרגלי שפיהן. אין
התבלין או המים והמלה שציתה אלא בעליהן: שאין בהן ממש. אין
לה בתבשיל עבה שאין המים ניכרים בו. ובמלה לא פליג דמוקמינן לה
סב בהממו לרועה ציו"ט הרי אלו דרגלי הבעלים ולא דרגלי הרועה
דלא

[illegible]

יבא' ב'ו'. 3) בתוספתא דמכילתין פ"ד ושם הג' אלו הן משום רשות לא דנין וכו' ולא מידימיין ואלו הן משום